

ת"פ 32591/10/14 - מדינת ישראל נגד רימה נרטין

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 32591-10-14 מדינת ישראל נ' נרטין(עציר)

בפני כב' השופט אמיר טובי
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רימה נרטין (עציר)

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד ענבל ברנסון

ב"כ הנאשמת: עו"ד יגאל טרובמן (משרד עו"ד פרחובניק)

הנאשמת הובאה על ידי שב"ס

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וזאת לאחר שכתב האישום תוקן במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים. ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש.
2. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 8.10.14, סמוך לשעה 18:00, צעדה הילדה ו.ב. ילידת 0.0.2003 (להלן: "הילדה") באחד הרחובות בעכו, כשהיא אוחזת ביד אחת באופניה ובידה השנייה מכשיר טלפון נייד מסוג סמסונג גלקסי 3 בשווי 1,649 ₪ השייך לאמה (להלן: "הטלפון"). הנאשמת ניגשה לעבר הילדה, נטלה את הטלפון מידה ללא הסכמתה, תוך שימוש בכוח, וכתוצאה מכך נפלה הילדה על הרצפה והחלה לבכות. זאת עשתה הנאשמת בכוונה לשלול את הטלפון מהילדה ומאמה שלילת קבע. לאחר נטילת הטלפון, נמלטה הנאשמת מהמקום כשהיא נושאת עמה את המכשיר.
3. ב"כ המאשימה ביקשה לקבל תסקיר לגבי נפגעת העבירה, בטרם שמיעת טיעוני הצדדים לעונש. בהחלטתי מיום 27.1.15 הוריתי על עריכת תסקיר כאמור, בהתאם לסעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.
4. בתסקיר מיום 25.3.15 נסקר הרקע המשפחתי של הילדה ממנו עולה כי מדובר במי שנולדה ברוסיה והגיעה לארץ עם משפחתה בשנת 2012, בהיותה בת 9.5. עם הגעתה לארץ, השתלבה בלימודים, בבית ספר יסודי בעכו, בתחילת כיתה ד' ונקלטה בצורה חיובית. נאמר כי עבירת השוד שבוצעה בה ארעה

בנקודת זמן רגישה בחייה, כאשר היתה עדיין בתהליך הסתגלות בארץ, שנה וחצי אחר עלייתה ארצה עם משפחתה. העבירה התרחשה בהיותה בתחילתו של גיל ההתבגרות ובמקום שהיה עבורה בטוח עד למועד העבירה, כשהיא רכובה על אופניה חזרה לביתה מחוג בקנטרי קלאב. התגובה הראשונית של הילדה, בסמוך לאירוע, לוותה בהלם וחרדה. עם זאת, ההתאוששות והחזרה לתפקוד נורמלי היו מאוד מהירים.

בתסקיר נאמר כי לא ניתן להעריך בצורה מלאה ומעמיקה את ההשלכות ארוכות הטווח של אירוע הפגיעה, בין היתר מאחר וניכר כי הילדה לא הצליחה להיות אותנטית באופן מלא בשיחה עקב ההצפה הרגשית, קשיי השפה ואוצר המילים המצומצם. ההשלכות הנוכחיות שהינן אובדן האמון בעולם המבוגרים וערעור בחוויית הביטחון במרחב הן מאוד משמעותיות עבורה ומעכבות במידה מסויימת את המשך פיתוח הביטחון וההתערות בארץ. עוד נקבע כי הלכידות המשפחתית, החוסן הנפשי ומשאבי ההתמודדות הטובים, וודאי יסייעו לילדה ולמשפחתה להתמודד עם האירוע בצורה מטיבה בהמשך דרכה.

5. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש הגישה המאשימה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשמת ממנו עולה כי לחובתה הרשעה אחת משנת 2013 בגין החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית.

ב"כ הנאשמת הגיש מצידו את דו"ח הפעולה המתעד את מעצרה של הנאשמת והודייתה המיידית וכן תיעוד רפואי המעיד על בעיות רפואיות מהן סובל בנה.

6. בקביעת מתחם העונש ההולם, ביקשה המאשימה להתחשב בחומרת העבירה בה הורשעה הנאשמת, שבוצעה תוך שימוש באלימות כלפי ילדה חסרת הגנה. לשיטתה, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה הוא ההגנה על חיי ובריאותו של אדם והגנה על רכושו. נאמר כי מידת הפגיעה בערכים מוגנים אלה במקרה דנא היא בעוצמה גבוהה לאור העובדה שמדובר בעבירת שוד המגלמת בחובה גם את הפגיעה בגופו של אדם וגם את הפגיעה ברכושו. הפגיעה מתעצמת נוכח העובדה שקרבן העבירה היא קטינה בה בחרה הנאשמת תוך פגיעה גסה בערכים החברתיים המוזכרים. לפיכך, עתרה המאשימה לקבוע כי טווח הענישה ההולם הינו בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ביקשה המאשימה להפנות לכך שהפגיעה בנאשמת ובמשפחתה רובצת לפתחה של הנאשמת, שהודתה אמנם בביצוע העבירה אך אין כל אינדיקציה לכך שחזרה למוטב או עשתה מאמצים לחזור למוטב. עוד הפנתה המאשימה לעובדה כי לחובת הנאשמת הרשעה קודמת בגין עבירת סמים ולחובתה מאסר על תנאי. לפיכך, ביקשה להשית על הנאשמת עונש שייטה לעבר הרף העליון של המתחם הנטען ובנוסף, לגזור עליה מאסר על תנאי ופיצוי לילדה.

7. ב"כ הנאשמת טען כי למרשתו נסיבות חיים קשות ביותר. מדובר בילדת 1979, שעלתה לישראל בגפה בשנת 2001, אם לשני ילדים, המבוגר ביניהם בן 13 והצעיר בן שנתיים. הנאשמת חוותה אירוע טראומתי כאשר בן זוגה לשעבר ואבי בנה הבכור שם קץ לחייו בסמוך לפרידתם. בן זוגה הנוכחי ואבי בנה הצעיר מרצה מאסר. נוכח מצוקתה הכלכלית נאלצה הנאשמת לשלוח את בנה הבכור, שנולד עם מום קשה בליבו, להתגורר עם סבו וסבתו ברוסיה. בעקבות האירועים הטראומטיים בחייה, נקלעה הנאשמת למשבר נפשי שהתלווה אליו שימוש בסמים. לאור האמור, ביקש הסנגור להתחשב בנסיבות החיים הקשות של

הנאשמת ולזקוף לזכותה את העובדה שהודתה בעובדות כתב האישום המתוקן בהזדמנות הראשונה, ובכך חסכה זמן שיפוטי ונטלה אחריות על מעשיה.

בהתייחס לנסיבות העבירה טען הסנגור כי מדובר בעבירת שוד בחומרה נמוכה, שכן פרט לעובדה שהנאשמת נטלה את הטלפון מידי הילדה, היא לא נקטה כלפיה בכל אלימות והילדה לא נפגעה. מדובר במעשה חסר תחכום, חסר תכנון מוקדם וללא שימוש באמצעי כלשהו. לכל היותר, מדובר בניצול של הזדמנות רגעית.

ב"כ הנאשמת טען כי הפסיקה אותה הציגה המאשימה הינה מחמירה וכי למעשה לא ניתן לקבוע מתחם אחיד לעבירות שוד, שכן יש לזהות את מתחם העונש הראוי לקבוצת המעשים הדומים בהתאם למדרג של חומרה. לפיכך, ביקש להסתפק בתקופת מעצרה של הנאשמת הנתונה במעצר מאז 8.10.14.

8. בדברה האחרון, הביעה הנאשמת צער על מעשיה וביקשה סליחה על שעשתה דברים כגון אלה, תוך שהוסיפה שכל מה שהיא מבקשת כעת הוא לחזור לביתה ולהיות עם ילדיה.

9. כידוע, העיקרון המנחה בענישה הינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין מידת וסוג העונש המוטל עליו. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה במקרה דידן הינו הערך של שלמות גופו ורכושו של האדם. מעשיה של הנאשמת פגעו בבטחונה של הילדה, בשלמות גופה וברכוש. החוויה שחוותה, בעודה רכובה על אופניה בדרך חזרה לביתה, במקום שאמור להיות בטוח עבורה, בטבורה של עיר, לבטח ילווה אותה לאורך זמן. יחד עם זאת, נסיבות ביצוע העבירה מעידות כי היא מצויה ברף התחתון של עבירות השוד. נכון הוא שהנאשמת נטלה לידיה את הטלפון תוך שימוש בכח וכתוצאה מכך נפלה הילדה על הרצפה מאופניה, אך לא מדובר באלימות במדרג הגבוה. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט בע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (1.5.2013) בקובעו:

"... צריך שיתקיים מדרג סביר בין העונשים המושתים בגין עבירות שונות. אין דינה של עבירת רכוש שבביצועה מעורבת אלימות קלה כדינה של עבירת רכוש שבמהלכה מופעלת אלימות קשה כלפי נפגע העבירה".

11. על אף קביעתי דלעיל כי רמת האלימות שהופעלה במקרה דידן לא היתה ברמת חומרה גבוהה, ועל אף שמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים לא היתה ברף הגבוה, מדובר בעבירה חמורה כשלעצמה. חומרתה נגזרת, בין היתר, מן העובדה שזו הפכה למכת מדינה וכי במקרה נשוא ענייננו בוצעה העבירה כלפי קטינה חסרת ישע. עמדתי על כך באחת ההזדמנויות בעבר, בהתייחס לתופעה של שוד טלפונים ניידים מידי קטינים, בצייני את הדברים הבאים (ת"פ 564-04-13 מדינת ישראל נ' טאלב (21.10.2013)):

"תופעה מכוערת זו, בדומה למעשי השוד המופנים כלפי קשישים מחייבת ענישה מרתיעה. העבריינים מבצעי השוד מנצלים את חולשתם של אלה ושל אלה על מנת לבצע את זממם. חוזר לו ילד לביתו, בתום יום לימודים, כשבידו מכשיר טלפון נייד שנועד בעיקר לאפשר קשר טלפוני בינו לבין הוריו הדואגים לבטחונו ושלומו, ונתקל בבריון או בחבורה השודדים ממנו את המכשיר, לרוב תוך איומים ולעיתים קרובות אף תוך הפעלת אלימות. לילד זה אין אלא למסור את הטלפון לתוקפיו ולקוות כי לא יאונה לו רע וכי אלו יחוסו עליו ולא יפגעו בו. לא ניתן להשלים עם אירועים מעין אלה שכאמור הולכים ומתרבים בעת האחרונה ויש לנקוט כלפי מבצעייהם יד קשה".

נוכח ממדי התופעה, הצמיד לה בית המשפט העליון את צמד המילים "מכת מדינה". בע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2013) נאמרו הדברים הבאים:

"למרבה הצער, הפכו בתקופה האחרונה מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ'מכת מדינה' כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קרבנות חסרי הגנה על ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין (ראו לעניין זה, דברי חברתי, המשנה לנשיא מ' נאור בע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל (31.7.2012)). מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקרבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו.

על רמת הענישה בעבירות אלה, ועל מגמת ההחמרה והענישה לאור התגברות התופעה, ניתן ללמוד מפסיקתו של בית משפט זה בע"פ 3683/12 צקוגי נ' מדינת ישראל (20.12.2012); ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל (21.4.2013) ולאחרונה ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (1.5.2013), שם הועמדו עונשי המאסר אשר הושתו על המערערים, שהיו נטולי עבר פלילי, על 40 ו-46 חודשי מאסר לריצוי בפועל".

12. בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ראיתי להתחשב בנוסף, מעבר למה שצוין לעיל, גם בעובדה כי מדובר בעבירה שלא בוצעה בתחכום רב ומבלי שקדם לה תכנון.

13. לאור מקבץ האמור, אני סבור כי מתחם העונש ההולם, בנסיבות המקרה דידן, נע בין שנת מאסר אחת לשלוש שנות מאסר.

14. בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ראיתי להתחשב בהודייתה של הנאשמת המבטאת נטילת אחריות ואשר הובילה בסופו של דבר לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. בנוסף, התחשבתי בעובדה שעברה של הנאשמת אינו מכביד ובנסיבות חייה הקשות. מדובר באם לשני ילדים קטינים, שהאחד מהם סובל ממום מולד בליבו ונתון למעקב רפואי. דומה כי הטלת עונש של מאסר ממושך על הנאשמת יפגע פגיעה חמורה במשפחתה. נוכח כל האמור, אני סבור כי נכון יהא לגזור על הנאשמת עונש מאסר המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה.

15. אשר על כן, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל שיחושבו החל ממועד מעצרה ביום 8.10.14.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי לבל תעבור משך 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. אני מחייב את הנאשמת לשלם לילדה, באמצעות אמה, פיצוי בסך 7,000 ₪, שישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, כשמועד התשלום הראשון יחול ביום 1.5.15 ויתר התשלומים ב-1 לכל חודש שלאחריו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, א' אייר תשע"ה, 20 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.